
K 189 – 2011. gada Konvencija par mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem (Nr. 189)

Konvencija par pienācīgu darbu mājsaimniecībās nodarbinātajām personām (spēkā stāšanās diena – 2013. gada 5. septembris)

Pieņemta Ženēvā, Starptautiskās Darba organizācijas (SDO) 100. sesijā (2011. gada 16. jūnijā). Statuss – spēkā esošs dokuments (tehniskā konvencija)

Preambula

Starptautiskās Darba organizācijas ģenerālkonference,

kuru Ženēvā sasaukusi Starptautiskā Darba biroja Administratīvā padome un kura 2011. gada 1. jūnijā sanākusi uz savu simto sesiju, un

paturot prātā Starptautiskās Darba organizācijas saistības veicināt pienācīgu darbu visiem, tiecoties sasniegt SDO Deklarācijā par pamatprincipiem un tiesībām darbā un SDO Deklarācijā par sociālo taisnīgumu godīgai globalizācijai noteiktos mērķus, un

atzīstot mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku ievērojamo ieguldījumu globālajā ekonomikā, tostarp lielākas apmaksāta darba iespējas strādājošām sievietēm un vīriešiem, kuriem ir ģimenes, plašākas iespējas novecojošo iedzīvotāju, bērnu un personu ar invaliditāti aprūpei un ievērojamu ienākumu pārdali valstīs un to starpā, un

ņemot vērā to, ka mājsaimniecības darbs vēl aizvien nav pietiekami novērtēts un ievērots un to galvenokārt veic sievietes un meitenes, no kurām daudzas ir ieceļotājas vai nāk no nelabvēlīgākas vides un ir īpaši neaizsargātas pret diskrimināciju nodarbinātības, darba apstākļu un citu cilvēktiesību pārkāpumu dēļ, un

ņemot vērā to, ka jaunattīstības valstīs, kurās vēsturisku apstākļu dēļ oficiālas nodarbinātības iespēju nav daudz, mājsaimniecībās nodarbinātie darbinieki veido ievērojamu valsts darbaspēka daļu un vēl aizvien ir starp visvairāk marginalizētajām grupām, un

atceroties, ka starptautiskās darba konvencijas un ieteikumi attiecas uz visiem strādājošajiem, tostarp mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem, ja vien tajās nav noteikts citādi, un

ievērojot 1949. gada Konvencijas par migrāciju nodarbinātības nolūkos (pārskatīta) (Nr. 97), 1975. gada Konvencijas par migrējošajiem darba ņēmējiem (papildu noteikumi) (Nr. 143), 1981. gada Konvencijas par strādājošiem, kuriem ir ģimenes (Nr. 156), 1997. gada Konvencijas par privātām nodarbinātības aģentūrām (Nr. 181) un 2006. gada Ieteikuma par darba attiecībām (Nr. 198), kā arī SDO 2006. gada daudzpusējās programmas attiecībā uz darbaspēka migrāciju „Nesaistošie principi un pamatnostādnes tiesiskai pieejai darbaspēka migrācijas jautājumos” īpašo nozīmi mājsaimniecībās nodarbinātajiem darbiniekiem, un

atzīstot mājsaimniecībās veiktā darba īpašos apstākļus, kuri rosina papildināt vispārējos standartus ar normām, kas jo īpaši attiecināmi uz mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem, lai ļautu viņiem pilnībā īstenot savas tiesības, un

atsaucot atmiņā citus attiecīgos starptautiskos dokumentus, piemēram, Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju, Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām, Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām, Starptautisko konvenciju par jebkādas rasu diskriminācijas izskaušanu, Konvenciju par jebkādas sieviešu diskriminācijas izskaušanu, Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju pret transnacionālo organizēto noziedzību un jo īpaši tās Protokolu par cilvēku tirdzniecības, jo sevišķi tirdzniecības ar sievietēm un bērniem, novēršanu, apkarošanu un sodīšanu par to un Protokolu pret migrantu nelikumīgu ieviešanu pa zemes, jūras un gaisa ceļiem, Konvenciju par bērna tiesībām un Starptautisko konvenciju par visu migrējošu darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību, un

nolēmusi pieņemt konkrētus priekšlikumus par pienācīgu darbu mājražniecībās nodarbinātajiem darbiniekiem, kas ir sesijas darba kārtības ceturtajā punktā iekļautais jautājums;

noteikusi, ka šos priekšlikumus pieņem starptautiskas konvencijas veidā,

divi tūkstoši vienpadsmitā gada sešpadsmitajā jūnijā pieņem šo Konvenciju, uz kuru var atsaukties kā 2011.gada Konvenciju par mājražniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem.

1.pants

Šajā Konvencijā:

- a) „darbs mājražniecībā“ ir darbs mājražniecībā vai vienas vai vairāku mājražniecību labā;
- b) „mājražniecībā nodarbināts darbinieks” ir persona, kas mājražniecības darbu veic darba tiesisko attiecību ietvaros;
- c) persona, kas veic mājražniecības darbu tikai dažreiz vai neregulāri un nevis nodarbinātības ietvaros, nav mājražniecībā nodarbināts darbinieks.

2.pants

1. Konvencija attiecas uz visiem mājražniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem.
2. Dalībvalsts, kas ratificē Konvenciju, pēc apspriešanās ar visplašāk pārstāvētajām darba devēju un nodarbināto organizācijām un organizācijām, kas pārstāv mājražniecībā nodarbinātos darbiniekus, kā arī tām, kuras pārstāv mājražniecībā nodarbināto darbinieku darba devējus, ja šādas organizācijas ir, var izslēgt no Konvencijas darbības jomas šādas darbinieku kategorijas:
 - a) nodarbināto kategorijas, kam ir nodrošināta vismaz tāda pati aizsardzība citā veidā;
 - b) ierobežotas nodarbināto kategorijas, uz kurām attiecas īpašas būtiska rakstura problēmas.
3. Katra dalībvalsts, kas izmanto iepriekšējā punktā paredzēto iespēju, savā pirmajā ziņojumā par Konvencijas piemērošanu saskaņā ar Starptautiskās Darba organizācijas 22. pantu norāda visas tās īpašās nodarbināto kategorijas, uz kurām Konvencija netiks attiecināta, un

šādas izslēgšanas iemeslus un turpmākajos ziņojumos norāda veiktos pasākumus Konvencijas plašākai piemērošanai, attiecinot to uz šiem nodarbinātajiem.

3.pants

1. Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu visu mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku cilvēktiesību veicināšanu un aizsardzību praksē, kā tas izklāstīts šajā Konvencijā.

2. Katra dalībvalsts attiecībā uz mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem veic šajā Konvencijā izklāstītos pasākumus ar mērķi ievērot, veicināt un īstenot pamatprincipus un tiesības darbā, proti,

- a) biedrošanās brīvību un tiesību uz koplīguma slēgšanu atzīšanu praksē;
- b) visu piespiedu vai obligātā darba formu izskaušanu;
- c) bērnu darba faktisku likvidēšanu, un
- d) diskriminācijas izskaušanu attiecībā uz nodarbinātību un profesijām.

3. Veicot pasākumus, lai nodrošinātu biedrošanās brīvību mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem un mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba devējiem un atzītu tiesības uz koplīguma slēgšanu praksē, dalībvalstis aizsargā mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku un mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba devēju tiesības dibināt un – atbilstīgi attiecīgo organizāciju noteikumiem – pievienoties organizācijām, federācijām un konfederācijām pēc savas izvēles.

4.pants

1. Katra dalībvalsts nosaka mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku minimālo vecumu atbilstīgi 1973. gada Minimālā vecuma konvencijai (Nr. 138) un 1999. gada Bērnu darba ļaunāko formu konvencijai (Nr. 182), nosakot, ka tas nedrīkst būt zemāks par vecumu, kas valsts normatīvajos aktos noteikts strādājošajiem kopumā.

2. Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka darbs, ko veic mājsaimniecībā nodarbinātie darbinieki, kas jaunāki par 18 gadiem un ir virs minimālā nodarbinātības vecuma, neliedz tiem iegūt obligāto izglītību un nav šķērslis tālākai izglītībai vai arodapmācībai.

5.pants

Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku reālu aizsardzību pret visa veida ļaunprātīgas izmantošanas, uzmākšanās un vardarbības veidiem.

6.pants

Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem – tāpat kā strādājošajiem kopumā – ir godīgi nodarbinātības noteikumi, kā arī pienācīgi darba apstākļi un, ja viņi dzīvo mājsaimniecībā, pienācīgi dzīves apstākļi, ievērojot viņu tiesības uz privāto dzīvi.

7.pants

Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka mājsaimniecībā nodarbinātie darbinieki tiek informēti par savas nodarbinātības noteikumiem atbilstoši, pārbaudāmā un viegli saprotamā veidā un vēlams, ja iespējams, rakstiskos līgumos, kuri atbilst valsts normatīvajiem aktiem un koplīgumiem, jo īpaši norādot tajos:

- a) darba devēja un darbinieka vārdu un adresi;
- b) parastās darbavietas vai darbavietu adreses;
- c) darba uzsākšanas sākuma datumu un gadījumos, kad darba līgums noslēgts uz noteiktu laiku - darba tiesisko attiecību ilgumu;
- d) darba pienākumus;
- e) darba samaksu, tās aprēķina metodi un darba samaksas izmaksas periodiskumu;
- f) darba laikus;
- g) ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu un dienā un nedēļā paredzēto atpūtas laiku;
- h) attiecīgajos gadījumos – nodrošinājumu ar ēdienu un dzīvesvietu;
- i) attiecīgajos gadījumos – pārbaudes vai izmēģinājuma laika ilgumu;
- j) attiecīgajos gadījumos – noteikumus repatriācijas gadījumā, un
- k) noteikumus, kas attiecas uz darba tiesisko attiecību izbeigšanu, tostarp arī darba tiesisko attiecību uzteikuma termiņu gan no mājsaimniecībā nodarbinātā darbinieka, gan darba devēja puses.

8.pants

1. Valsts normatīvajos aktos ir jāiekļauj prasība, ka mājsaimniecībā nodarbinātiem migrējošajiem darba ņēmējiem, kurus vienā valstī pieņem darbā mājsaimniecības darba veikšanai citā valstī, pirms valsts robežas šķērsošanas piedāvājumā vai līgumā norādītā mājsaimniecības darba uzsākšanai jāsaņem rakstisks darba piedāvājums vai darba līgums, kas būs spēkā tajā valstī, kurā darbs tiks veikts, un kurā būs aprakstīti 7. pantā minētie nodarbinātības noteikumi.

2. Iepriekšējais punkts neattiecas uz darba ņēmējiem, kas var brīvi pārvietoties nodarbinātības vajadzībām saskaņā ar divpusējiem, reģionāliem vai daudzpusējiem nolīgumiem, vai arī reģionālajās ekonomiskās integrācijas zonās.

3. Dalībvalstis veic savstarpējās sadarbības pasākumus šīs Konvencijas noteikumu praktiskai piemērošanai mājsaimniecībā nodarbinātajiem migrējošajiem darba ņēmējiem.

4. Katra dalībvalsts normatīvajos aktos vai ar citu pasākumu starpniecību nosaka apstākļus, kuros mājsaimniecībā nodarbinātajiem migrējošajiem darba ņēmējiem ir tiesības uz repatriāciju, beidzoties darba līgumam, ar kuru tie pieņemti darbā.

9.pants

Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka

- a) mājsaimniecībā nodarbinātie darbinieki var paši vienoties ar darba devēju vai potenciālo darba devēju par to, vai viņu dzīvesvieta būs mājsaimniecībā;
- b) mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem, kas dzīvo mājsaimniecībā, nav pienākuma palikt mājsaimniecībā vai kopā ar mājsaimniecības locekļiem dienā vai nedēļā paredzētajos atpūtas laikos vai ikgadējā atvaļinājuma laikā, un
- c) viņiem ir tiesības turēt pie sevis savus ceļošanas un personu apliecinošos dokumentus.

10.pants

1. Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai pret mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem nodrošinātu tādu pašu attieksmi kā pret darba ņēmējiem kopumā attiecībā uz parasto darba laiku, kompensāciju par nostrādātajām virsstundām, dienā un nedēļā paredzēto atpūtas laiku un apmaksāto ikgadējo atvaļinājumu saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem un darba koplīgumiem, ņemot vērā mājsaimniecības darba īpatnības.

2. Atpūtas laiks nedēļā nedrīkst būt mazāks par 24 secīgām stundām.

3. Laiks, kurš nav mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku rīcībā un kurā tie atrodas mājsaimniecības rīcībā, lai reaģētu uz iespējamiem izsaukumiem, uzskatāms par darba laiku tiktāl, ciktāl tas noteikts valsts normatīvajos aktos vai darba koplīgumos, vai citādi saskaņā ar valstī pieņemto praksi.

11.pants

Katrai dalībvalstij jāveic pasākumi, lai mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku atalgojums būtu vismaz minimālās algas apmērā, ja šāds apmērs ir noteikts, un atalgojums tiktu noteikts bez dzimuma diskriminācijas.

12.pants

1. Mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem maksā tieši un skaidrā naudā, veicot maksājumus regulāri vismaz reizi mēnesī. Ja vien valsts normatīvajos aktos vai darba koplīgumos nav noteikts citādi, ar attiecīgā darbinieka piekrišanu maksājumus var veikt ar bankas pārskaitījumu, bankas čeku, pasta čeku, maksājuma uzdevumu vai citiem likumīgiem naudas maksāšanas līdzekļiem.

2. Valsts normatīvajos aktos, darba koplīgumos vai šķīrējtiesas nolēmumos var paredzēt ierobežotas atalgojuma daļas izmaksu mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem natūrā, ja nosacījumi nav mazāk izdevīgi par tiem, kurus parasti piemēro citām strādājošo kategorijām, un ja ir veikti pasākumi, kas nodrošina, ka darbinieks šādiem maksājumiem natūrā ir piekritis, tie ir paredzēti viņa personīgajām vajadzībām un labumam un to novērtējums naudas izteiksmē ir godīgs un saprātīgs.

13.pants

1. Katram mājsaimniecībā nodarbinātajam darbiniekam ir tiesības uz drošu un veselīgu darba vidi. Katra dalībvalsts saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem un praksi veic reālus pasākumus, ņemot vērā mājsaimniecības darba īpatnības, lai nodrošinātu mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba drošību un arodveselību.
2. Iepriekšējā punktā minētos pasākumus var piemērot pieaugošā kārtībā, apspriežoties ar visplašāk pārstāvētajām darba devēju un nodarbināto organizācijām un tām organizācijām, kuras pārstāv mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus kā arī tām, kas pārstāv mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba devējus, ja ir šādas organizācijas.

14.pants

1. Katra dalībvalsts veic atbilstošos pasākumus saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem un, ņemot vērā mājsaimniecības darba īpatnības, lai nodrošinātu, ka mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku nosacījumi nav mazāk izdevīgi par nosacījumiem, ko piemēro strādājošajiem kopumā attiecībā uz sociālo aizsardzību, tostarp arī uz maternitāti.
2. Iepriekšējā punktā minētos pasākumus var piemērot pieaugošā kārtībā, apspriežoties ar visplašāk pārstāvētajām darba devēju un nodarbināto organizācijām un tām organizācijām, kuras pārstāv mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus kā arī tām, kas pārstāv mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba devējus, ja ir šādas organizācijas.

15.pants

1. Lai reāli aizsargātu mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus, tostarp mājsaimniecībā nodarbinātos migrējošos darba ņēmējus, ko pieņēmušas vai nosūtījušas darbā privātas nodarbinātības aģentūras, pret ļaunprātīgu izmantošanu, katra dalībvalsts
 - a) nosaka noteikumus, kuri reglamentē privāto nodarbinātības aģentūru, kas pieņem vai nosūta darbā mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus, darbību saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem un praksi;
 - b) nodrošina, ka ir piemēroti mehānismi un procedūras sūdzību, apgalvojumu par ļaunprātīgu izmantošanu un krāpnieciskas rīcības izmeklēšanai privāto nodarbinātības aģentūru darbībā attiecībā uz mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem;
 - c) pieņem visus vajadzīgos un atbilstošos pasākumus savā jurisdikcijā un attiecīgajos gadījumos sadarbībā ar citām dalībvalstīm, lai nodrošinātu pienācīgu aizsardzību mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem, ko privātās nodarbinātības aģentūras pieņēmušas vai nosūtījušas darbā to teritorijā, un nepieļautu šo peronu ļaunprātīgu izmantošanu. Tie iekļauj normatīvos aktus, kuros konkrēti aprakstīti privāto nodarbinātības aģentūru un mājsaimniecību pienākumi attiecībā uz mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku un paredzētas soda sankcijas, tostarp to privāto nodarbinātības aģentūru, kas nodarbojas ar krāpšanu un ļaunprātīgu rīcību, darbības aizliegums;
 - d) ja mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus vienā valstī pieņem vai nosūta darbā citā valstī, apsver divpusēju, reģionālu vai daudzpusēju nolīgumu slēgšanu, lai nepieļautu ļaunprātīgu rīcību un krāpšanu darbā pieņemšanas, nosūtīšanas un nodarbinātības gaitā, un

-
- e) veic pasākumus, lai privāto nodarbinātības aģentūrai veiktā samaksa netiktu atskaitīta no mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba samaksas.

2. Nodrošinot katra šī panta punkta stāšanos spēkā, katra dalībvalsts apspriežas ar visplašāk pārstāvētajām darba devēju un nodarbināto organizācijām un tām organizācijām, kuras pārstāv mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus, kā arī tām, kas pārstāv mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku darba devējus, ja ir šādas organizācijas.

16.pants

Katra dalībvalsts veic pasākumus, lai saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem un praksi nodrošinātu, ka visi mājsaimniecībā nodarbinātie darbinieki – vai nu paši, vai ar pārstāvja starpniecību – var reāli piekļūt tiesām, tribunāliem vai citiem strīdu izšķiršanas mehānismiem, ar nosacījumiem, kas nav mazāk izdevīgi par tiem, kas pieejami strādājošajiem kopumā.

17.pants

1. Katra dalībvalsts izveido efektīvu un pieejamu sūdzību procedūru un līdzekļus, kas ļauj nodrošināt mājsaimniecībā nodarbināto darbinieku aizsardzībai paredzēto valsts normatīvo aktu ievērošanu.

2. Katra dalībvalsts izstrādā un ievieš pasākumus darba inspekcijas, tiesību aizsardzības un sankciju vajadzībām, ņemot vērā mājsaimniecības darba īpatnības, saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem.

3. Ciktāl saderīgi ar valsts normatīvajiem aktiem, šādos pasākumos jānorāda nosacījumi, kuros jāgarantē piekļuve mājsaimniecības teritorijai, ievērojot privātās dzīves neaizskaramību.

18.pants

Katra dalībvalsts īsteno šīs konvencijas noteikumus, apspriežoties ar visplašāk pārstāvētajām darba devēju un nodarbināto organizācijām, ar normatīvo aktu, kā arī darba koplīgumu vai citu valsts praksei atbilstošu pasākumu starpniecību, paplašinot vai pielāgojot esošos pasākumus tā, lai tie aptvertu mājsaimniecībā nodarbinātos darbiniekus, vai arī pēc vajadzības izstrādājot tiem īpašus pasākumus.

19.pants

Konvencija neiespaido labvēlīgākus noteikumus, ko piemēro mājsaimniecībā nodarbinātajiem darbiniekiem, pamatojoties uz citām starptautiskajām darba konvencijām.

20.pants

Konvencijas oficiālie ratifikācijas raksti jānosūta Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektoram reģistrēšanai.

21.pants

1. Konvencija ir saistoša tikai tām Starptautiskās Darba organizācijas dalībvalstīm, kuru ratifikācijas rakstus ir reģistrējis Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektors.

2. Konvencija stājas spēkā, kad pagājuši divpadsmit mēneši kopš dienas, kad ģenerāldirektors ir reģistrējis divu dalībvalstu ratifikācijas rakstus.

3. Turpmāk attiecībā uz ikvienu dalībvalsti Konvencija stājas spēkā tad, kad pagājuši divpadsmit mēneši kopš šīs dalībvalsts ratifikācijas raksta reģistrēšanas.

22.pants

1. Dalībvalsts, kas ratificējusi Konvenciju, var to denonsēt tad, kad pagājuši desmit gadi, kopš Konvencija pirmoreiz stājusies spēkā, un šajā nolūkā tā denonsēšanas aktu nosūta Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektoram reģistrēšanai. Denonsēšana stājas spēkā, kad pagājis gads kopš denonsēšanas akta reģistrēšanas.

2. Ikvienai dalībvalstij, kas Konvenciju ratificējusi un gada laikā pēc iepriekšējā punktā minētā desmit gadu perioda beigām nav izmantojusi šajā pantā paredzētās denonsēšanas tiesības, tā ir saistoša nākamos desmit gadus, un turpmāk dalībvalstij ir tiesības Konvenciju denonsēt pēc katra desmit gadus ilgā perioda beigām, ievērojot šajā pantā paredzētos noteikumus.

23.pants

1. Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektors informē visas Starptautiskās Darba organizācijas dalībvalstis par visu viņam iesniegto Organizācijas dalībvalstu ratifikācijas rakstu, deklarāciju un denonsēšanas aktu reģistrāciju.

2. Kad ģenerāldirektors informē Organizācijas dalībvalstis par otrā saņemtā ratifikācijas raksta reģistrāciju, ģenerāldirektoram Organizācijas dalībvalstīm jānorāda datums, kurā Konvencija stāsies spēkā.

24.pants

Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektors paziņo Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram precīzus datus par visiem reģistrētajiem ratifikācijas rakstiem un denonsēšanas aktiem reģistrēšanai saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas statūtu 102.pantu.

25.pants

Laikā, kad Starptautiskā Darba biroja Administratīvā padome to uzskata par vajadzīgu, tā iesniedz ģenerālkonferencē ziņojumu par Konvencijas īstenošanu un atbild, vai konferences darba kārtībā būtu jāiekļauj jautājums par Konvencijas pilnīgu vai daļēju pārskatīšanu.

26.pants

1. Ja konferencē tiek pieņemta jauna konvencija, kurā pārskatīti šīs konvencijas noteikumi, tad, ja vien jaunajā konvencijā nav noteikts citādi,

- a) jaunās konvencijas ratifikācija neatkarīgi no 22.panta noteikumiem attiecībā uz konkrēto dalībvalsti *ipso jure* nozīmē tūlītēju pašreizējās konvencijas denonsēšanu, tiklīdz jaunā konvencija ir stājusies spēkā;

-
- b) no dienas, kad stājas spēkā jaunā konvencija, kurā pārskatīti šīs Konvencijas noteikumi, pašreizējā konvencija vairs nav pieejama dalībvalstīm ratifikācijai.

2. Konvencija paliek spēkā pašreizējā formā un ar pašreizējo saturu attiecībā uz tām dalībvalstīm, kas to ir ratificējušas, bet nav ratificējušas jauno konvenciju, kurā pārskatīti šīs Konvencijas noteikumi.

27.pants

Šīs Konvencijas teksti angļu un franču valodā ir vienlīdz autentiski.